

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΓ.ΙΩΑΝ.ΡΕΝΤΗ

Σχολικό Έτος : 2011-2012

ΤΑΞΗ Α3

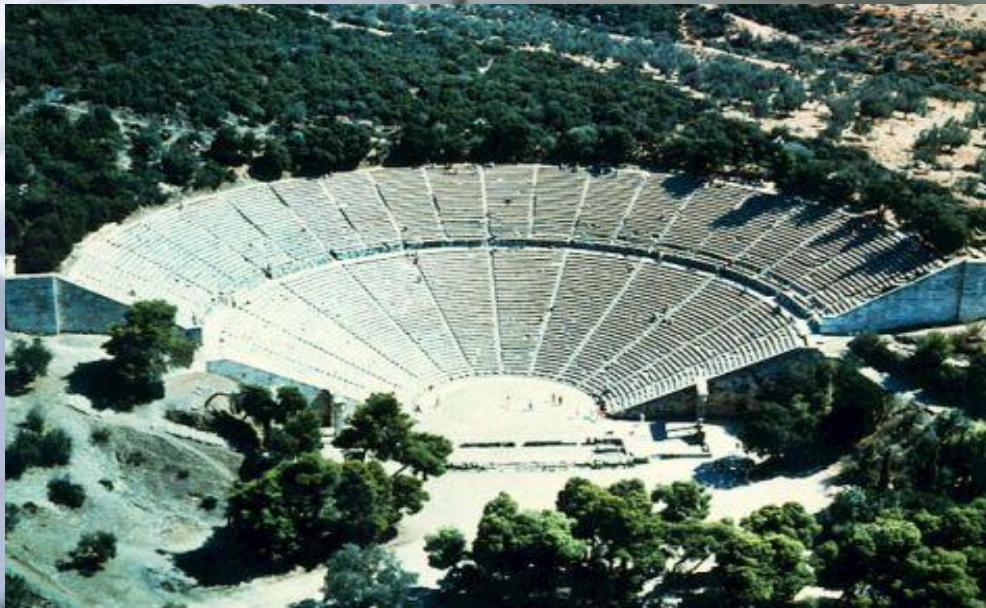
Μάθημα : Τεχνολογία

ΑΤΟΜΙΚΟ ΕΡΓΟ

Της μαθήτριας : Τζούπη Αναστασίας

ΤΙΤΛΟΣ ΘΕΜΑΤΟΣ

Αρχαίο Θέατρο

Καθηγητής : ΗΡ. ΝΤΟΥΣΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ-ΕΝΟΤΗΤΕΣ

Σελ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	1					
ΚΕΦΑΛΑΙΟ	1ο:ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ	ΤΩΝ	ΚΑΛΩΝ	ΤΕΧΝΩΝ	ΣΤΗΝ	ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
1α. :	Τι ονομάζουμε τέχνη.....					2
1β. :	Ποιες είναι οι καλές τέχνες.....					3
1γ. :	Θέατρο: Ο συγκερασμός των τεχνών.....					5
ΚΕΦΑΛΑΙΟ	2ο:ΙΣΤΟΡΙΚΗ	ΕΞΕΛΙΞΗ	ΤΟΥ	ΑΡΧΑΙΟΥ	ΘΕΑΤΡΟΥ	
2α. :	Αρχαία Εποχή: υπαίθριες παραστάσεις					6
2β. :	Η ανάγκη δημιουργίας θεατρικού χώρου.....					6
2γ. :	Η διαμόρφωση του θεατρικού χώρου.....					7
2δ. :	Τα Ωδεία.....					8
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο:ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ	ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ					
3α. :	Η συμβολή του θεάτρου στον πολιτισμό.....					9
3β. :	Η συμβολή του θεάτρου στην κοινωνία.....					10
3γ. :	Η συμβολή του θεάτρου στην οικονομία.....					11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο:ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ	ΘΕΑΤΡΟΥ					
4α. :	Τα μέρη του αρχαίου ελληνικού θεάτρου.....					13
4β. :	Τα είδη του αρχαίου δράματος.....					15
4γ. :	Η διεξαγωγή των παραστάσεων.....					17
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο:ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ-ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ.....						19
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο:ΣΧΕΔΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.....						21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο:ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥΘΕΑΤΡΟΥ.....						23
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο:ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ.....						26
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο:ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΥΛΙΚΩΝ ΚΙ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΚΟΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ.....						27

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η πρώτη μου επαφή με το αρχαίο θέατρο έγινε πριν 4 χρόνια. Με караβάκι από την Αίγινα, όπου βρισκόμουν για διακοπές, και στη συνέχεια με λεωφορείο, έφτασα για πρώτη φορά στην Επίδαυρο.

Όταν αντίκρισα το αρχαίο θέατρο έμεινα άφωνη! Μαγεύτηκα από το ειδυλλιακό τοπίο. Μέσα στο πράσινο ξεφύτρωνε το αρχαίο θέατρο επιβλητικό και μεγαλοπρεπές. Έμοιαζε με πελώρια λευκή αχιβάδα! Σε λίγη ώρα γέμισε από χιλιάδες ανθρώπους που παρακολουθούσαν με απόλυτη σιωπή, σαν μαγεμένοι, την παράσταση της «Αντιγόνης». Δεν κατάλαβα πολλά από την παράσταση αλλά εντυπωσιάστηκα από το θέατρο. Καθόμουν στα ίδια πέτρινα καθίσματα που χιλιάδες χρόνια πριν κάθονταν οι πρόγονοί μας και έβλεπαν ίσως και την ίδια παράσταση! Η ακουστική του είναι εκπληκτική. Οι ηθοποιοί χωρίς μικρόφωνα ακούγονταν ολοκάθαρα στα πάνω καθίσματα. Επίσης η αρχιτεκτονική του είναι τέτοια που δεν εμποδίζεται η θέα από καμιά μεριά όσο ψηλά ή χαμηλά κάθεται κάποιος.

Αποφάσισα να ασχοληθώ με την κατασκευή του αρχαίου θεάτρου γιατί εκτός από αρχιτεκτονικό μνημείο ήταν ο χώρος που συνδύαζε τη θρησκεία, την κοινωνική και πολιτική κριτική με την εκπαίδευση του αρχαίου Έλληνα, διαμόρφωνε συνειδήσεις, προσέφερε και προσφέρει ακόμα στον πολιτισμό της Ελλάδας.

Κεφάλαιο 1ο : ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

1α. Τι ονομάζουμε τέχνη.

Τέχνη

Το σύνολο της ανθρώπινης δημιουργίας με βάση την πνευματική κατανόηση, επεξεργασία και ανάπλαση, κοινών εμπειριών της καθημερινής ζωής σε σχέση με το κοινωνικό, πολιτισμικό, ιστορικό και γεωγραφικό πλαίσιο στο οποίο διέπονται, ονομάζεται τέχνη. Η διαδικασία, η οργάνωση, η έμπνευση με σκοπό την προσπάθεια αποτύπωσης των αισθήσεων αλλά και των συναισθημάτων, αποτελούν βασικό στοιχείο έκφρασης της Τέχνης.

Η τέχνη βασίζεται στην εμπειρία και στο ταλέντο. Αποτελεί έναν ευρύτερης ερμηνείας όρο που χρησιμοποιείται για να περιγράψουμε την διαδικασία, της οποίας προϊόν είναι κάτι το μη φυσικό, το οποίο ακολουθεί τους κανόνες του δημιουργού. Κατά συνέπεια, όροι με κοινή ρίζα όπως τεχνικό, τεχνίτης, καλλιτέχνης αποδίδονται σε ανθρώπινες δημιουργίες, τρόπους έκφρασης και δραστηριότητες αυθαίρετες με τη ροπή του φυσικού κόσμου. Στον Δυτικό κόσμο η τέχνη περιγράφεται ως art, από το Λατινικό ars που εν μέρει σημαίνει "διακανονίζω, διευθετώ".

1β. Ποιες είναι οι καλές τέχνες.

Καλές τέχνες: Αρχιτεκτονική, Γλυπτική, Ζωγραφική, Ποίηση, Μουσική, Χορός.

Αρχιτεκτονική (από τα λατινικά, architectura και τελικά από την ελληνική, αρχιτέκτων, από τα συνθετικά αρχι- "κύριος, αρχηγός" και τέκτων, "οικοδόμος, μαραγκός» είναι η τέχνη και η επιστήμη του σχεδιασμού κτιρίων και κατασκευών. Η αρχιτεκτονική χειρίζεται το χώρο, τον όγκο, την υφή, το φως, τη σκιά, ή τα αφηρημένα στοιχεία, προκειμένου να επιτευχθεί αισθητική ευχαρίστηση. Αυτό το διακρίνει από την επιστήμη που εφαρμόζεται ή τη μηχανολογία, οι οποίες επικεντρώνονται συνήθως περισσότερο στην λειτουργική σκοπιμότητα και πτυχές του σχεδιασμού των κατασκευών ή των δομών.

Ο **χορός** γενικά αναφέρεται στην ανθρώπινη κίνηση που είτε χρησιμοποιείται ως μορφή έκφρασης είτε παρουσιάζεται ως μια κοινωνική, πνευματική ρύθμιση απόδοσης. Η χορογραφία είναι η τέχνη της παραγωγής των χορών, και το πρόσωπο που κάνει αυτό καλείται χορογράφος.

Η **μουσική** είναι μια φόρμα τέχνης της οποίας μέσο είναι ο ήχος. Η δημιουργία, η απόδοση, η σημασία, και ακόμη και ο καθορισμός της μουσικής ποικίλλουν σύμφωνα με τον πολιτισμό και το κοινωνικό πλαίσιο. Μέσα «στις τέχνες», η μουσική μπορεί να ταξινομηθεί ως τέχνη που μπορεί να παρουσιαστεί ως καλή τέχνη και ως ακουστική τέχνη.

Γλυπτική ονομάζεται η τέχνη της καλλιτεχνικής δημιουργίας - έκφρασης, που εκτελείται μέσω της δημιουργίας τρισδιάστατων μορφών σε οποιοδήποτε μέσο. Τα υλικά που χρησιμοποιούνται είναι διάφορα, σκληρά, όπως η πέτρα, το μάρμαρο, τα μέταλλα ή το ξύλο, ή και πιο μαλακά, όπως ο πηλός. Είναι δυνατός ακόμη ο συνδυασμός διαφορετικών υλικών. Τα επιλεγμένα υλικά υφίστανται επεξεργασία με διάφορες τεχνικές, αφαιρετικές όπως το σκάλισμα, ή προσθετικές όπως η συγκόλληση. Υπάρχουν ακόμη τεχνικές που τροποποιούν τη σκληρότητα των χρησιμοποιούμενων υλικών. Όταν τελειώσει το γλυπτό ή το ανάγλυφο, η επιφάνειά του μπορεί να διακοσμηθεί επιπλέον με χρήση ζωγραφικής.

Η **ζωγραφική** είναι η τέχνη της παραγωγής ή αναπαράστασης μίας πραγματικής ή φανταστικής εικόνας, μέσω προσωπικής εργασίας, με την βοήθεια φυσικών μέσων. Στην Αρχαία Ελλάδα η ζωγραφική χρησιμοποιούνταν κυρίως για τη διακόσμηση των ανακτόρων (τοιχογραφίες) ή ναών, αγαλμάτων, αγγείων. Χρησιμοποιούσαν κατεξοχήν φυσικά χρώματα.

Η **ποίηση**, μία από τις δύο βασικές κατηγορίες του λόγου, του έμμετρου λόγου, έναντι του πεζού λόγου και του διαλόγου και κατ' επέκταση της Λογοτεχνίας, ήταν ανέκαθεν δύσκολο να οριστεί και γι' αυτό έχουν δοθεί διάφοροι ορισμοί ανά τους αιώνες. Οι αρχαίοι Έλληνες ανέπτυξαν ιδιαίτερα την ποίηση και συγκεκριμένα το έπος, τη λυρική ποίηση και το δράμα ως ποιητικά είδη, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει πως δεν άνθισαν και άλλα είδη, όπως η βουκολική ποίηση. Αξιοσημείωτο είναι ότι πέντε από τις εννέα Μούσες ήταν προστάτιδες των διαφόρων ειδών της ποίησης.

1γ. Θέατρο : Ο συγκερασμός των τεχνών.

Το **θέατρο** ως μορφή τέχνης αποτελεί συγκερασμό όλων των μορφών τέχνης. Στην κατασκευή του χώρου συμβάλλει η *αρχιτεκτονική* και η *ζωγραφική*. Για την παράσταση ενός θεατρικού έργου συνεργάζονται όλες μαζί: για τα σκηνικά, η *αρχιτεκτονική* και η *ζωγραφική*, πιθανόν και η *γλυπτική*. Για τον θεατρικό λόγο, η *ποίηση* και γενικά για την παράσταση ο *χορός* και η *μουσική*.

Το αρχαίο ελληνικό θέατρο, θεσμός της αρχαιοελληνικής πόλης-κράτους, διδασκαλία και τέλεση θεατρικών παραστάσεων, επ' ευκαιρία των εορτασμών του Διονύσου, αναπτύχθηκε στα τέλη της αρχαϊκής περιόδου και διαμορφώθηκε πλήρως κατά την κλασική περίοδο -κυρίως στην Αθήνα. Φέρει έναν έντονο θρησκευτικό και μυστηριακό χαρακτήρα κατά τη διαδικασία της γέννησής του, αλλά και έναν εξίσου έντονο κοινωνικό και πολιτικό χαρακτήρα κατά την περίοδο της ανάπτυξής του.

Κεφάλαιο 2ο : ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

2α. Αρχαία εποχή : υπαίθριες παραστάσεις.

Στην πιο αρχαία εποχή δεν υπήρχαν μόνιμα θέατρα. Οι Διθύραμβοι πριν τον Αρίωνα γίνονταν στο υπαίθρο απ' αυτούς που έπαιρναν μέρος στις Διονυσιακές γιορτές που χωρισμένοι σε ομάδες τραγουδούσαν αυτοσχεδιαστικά και χόρευαν, ενώ το πλήθος τους περιτριγύριζε βλέποντάς τους, όπως περίπου γίνεται και σήμερα στα λαϊκά πανηγύρια. Ο Αρίων όμως με τις μεταρρυθμίσεις του Διθυράμβου και με την τελική μορφή που του έδωσε, έγινε αιτία να χρειάζονται για την εκτέλεσή του ειδικοί τραγουδιστές και χορευτές ακόμα και κάποια προετοιμασία. Ένας απ' το Χορό έμπαινε τότε στη μέση κι οι υπόλοιποι γύρω του τραγουδούσαν και χόρευαν. Απ' τη στιγμή όμως που ο Θέσπις έβαλε τον Πρώτο Υποκριτή που ανεβασμένος πάνω σε έναν ελεό (τραπέζι), άνοιγε διάλογο με το Χορό ο οποίος βρισκόταν ημικυκλικά μπροστά του τραγουδώντας και χορεύοντας, ο μεν χώρος ο προορισμένος για το Χορό ονομάστηκε *Ορχήστρα* ο δε χώρος γύρω απ' την Ορχήστρα ονομάστηκε *Θέατρον* και προοριζόταν για τους θεατές που πάντα στέκονταν όρθιοι. Πίσω απ' τον Υποκριτή βρισκόταν μικρό υπόστεγο που του χρησίμευε για ν' αλλάζει προσωπεία, ίσως και ρούχα.

2β. Η ανάγκη δημιουργίας του θεατρικού χώρου.

Όσο όμως προόδευε το θέαμα, τόσο πιο πολύς κόσμος ερχόταν στο θέατρο δημιουργώντας θόρυβο, συνωστισμό, σύγχυση κι αταξία, γιατί καθένας απ' τους θεατές έψαχνε να βρει θέση που να μπορεί όσο το δυνατό καλύτερα κι ανετότερα να παρακολουθήσει το θέαμα. Έτσι με την ανωμαλία αυτή πολλές φορές διακοπτόταν η παράσταση και το γεγονός αυτό έγινε αιτία να στηθούν τα πρώτα Ικρία για τους θεατές, δηλαδή όρθια ξύλα που πάνω τους στηρίζονταν βαθμίδες αμφιθεατρικά τοποθετημένες για να κάθονται. Αυτά ήσαν τα πρώτα θέατρα, δηλαδή πρόχειρα, προσωρινά

κατασκευάσματα που γίνονταν λίγο πριν απ' τις Διονυσιακές γιορτές και που κατεδαφίζονταν μόλις τελείωναν. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο πρώτος αγώνας του Αισχύλου (500 π.Χ.) όταν νίκησε τον Πρατίνα, έγινε σ' ένα τέτοιο θέατρο που γκρεμίστηκε κατά τη διάρκεια της παράστασης. Αλλά κι όλα

τα θαυμαστά έργα των μεγάλων μας τραγικών διδαχτήκαν σε τέτοια προσωρινά θέατρα με μικρές αλλαγές σύμφωνα με τις υποδείξεις του Αισχύλου, όταν έβαλε το Δεύτερο Υποκριτή. Έτσι ενώθηκε ο

ελεός του Υποκριτή με το υπόστεγο και δημιουργήθηκε η Σκηνή και το Λογείον

ή Οκρίβας (μπροστινό μέρος της Σκηνής). Η σκέψη για την κατασκευή ενός μαρμάρινου και στέρεου θεάτρου έγινε αμέσως μετά το δυστύχημα που προαναφέρθηκε κατά τον αγώνα του Αισχύλου (70η Ολυμπιάδα,

500-497 π.Χ.). Όμως αυτό το θέατρο (του Διονύσου) που σώζεται μέχρι σήμερα σ' αρκετά καλή κατάσταση τέλειωσε μόλις το 340 π.Χ., επί Λυκούργου, επομένως δε χρησιμοποιήθηκε απ' τους τρεις μεγάλους Τραγικούς, ακόμα κι αν αληθεύει η πληροφορία πως διδαχτήκαν σ' αυτό έργα πριν ακόμα τελειώσει η κατασκευή του.

2γ. Η διαμόρφωση του θεατρικού χώρου.

Τα θέατρα σαν τόπος θεάματος, έγιναν από ανάγκη σε σχήμα κυκλικό ή ημικυκλικό, ώστε οι θεατές για να βλέπουν καλύτερα έπρεπε να κάθονται γύρω απ' τους ηθοποιούς. Επειδή συνέχεια ο αριθμός των θεατών μεγάλωνε, τα πίσω βήθρα γίνονταν ψηλότερα. Στην αρχή τα θέατρα, όπως έχει

αναφερθεί, κατασκευάζονταν από ξύλο. Επειδή όμως δεν ήσαν ασφαλή και τα πέτρινα πολύ δαπανηρά, άρχισαν να διαλέγουν θέσεις επικλινείς για την κατασκευή τους. Κάνοντας λοιπόν κοίλους τους επικλινείς λόφους μπορούσαν εύκολα να σκαλίσουν σ' αυτούς εδώλια και με μια μικρή επίχωση στις

άκρες να δημιουργούν ημικύκλια, όπως στο Θέατρο του Διονύσου που υπήρξε το πρότυπο όλων των άλλων θεάτρων.

Μεγάλος αριθμός θεάτρων χτίστηκε την ελληνοιστική και ρωμαϊκή περίοδο. Κύριο προορισμό είχαν την τέλεση σκηνικών αγώνων, όμως πολύ γρήγορα εξελίχθηκαν σε κέντρα της πολιτικής ζωής κάθε πόλης κι έτσι έγιναν ένας απαραίτητος κοινωνικός θεσμός. Γι' αυτό και πόλη χωρίς θέατρο ήταν κάτι το αδιανόητο.

2δ. Τα Ωδεία

Εκτός απ' τα καθαυτό θέατρα υπήρχαν κι εκείνα που λέγονταν Ωδεία. Αυτά προορίζονταν, όπως φαίνεται κι απ' τ' όνομά τους, για μουσικούς αγώνες. Ήταν στεγασμένα και κατά τα άλλα όμοια ακριβώς με τα θέατρα. Στην Αθήνα υπήρχε Ωδείο από πολύ παλιά κι όταν έπεσαν τα ικρία στην παράσταση που προαναφέρθηκε όπου είχαν βρεθεί αντιμέτωποι ο Πρατίνας κι ο Αισχύλος, πριν ακόμα οικοδομηθεί το Διονυσιακό θέατρο, σ' αυτό το Ωδείο γίνονταν οι θεατρικές παραστάσεις (Ησύχιος, Παιον. Α,9), γιατί στην αρχή το μεγαλύτερο μέρος ενός δράματος το αποτελούσαν χορικά άσματα. Όταν όμως το δράμα πήρε άλλη ανάπτυξη κι οικοδομήθηκε το νέο θέατρο (το Διονυσιακό) σύμφωνα με τα καινούργια πρότυπα του δράματος, τότε ο Περικλής έχτισε νέο Ωδείο στη θέση του παλιού κοντά στην εννεάκρουνο κρήνη, ανάμεσα στο ιερό του Διονύσου και το Διονυσιακό Θέατρο. Και στη Ρωμαϊκή εποχή χτίζονταν Ωδεία, η λέξη όμως τότε ήταν ταυτόσημη με το Θέατρο, όπως του Ηρώδου του Αττικού στη νοτιοανατολική πλευρά του βράχου της Ακρόπολης που δωρίθηκε

στους Αθηναίους το 150 μ.Χ. Είναι το πιο καλά διατηρημένο σήμερα και χρησιμοποιείται το καλοκαίρι για συναυλίες και θεατρικές παραστάσεις.

Κεφάλαιο 3ο : ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

3α. Η συμβολή του θεάτρου στον πολιτισμό

Τα αρχαία θέατρα ήταν οι τόποι όπου "τραγωδιών λόγος εκλεκτός αλλά και κωμωδιών ευφυολογήματα, που αποτελούσαν το μέσο στο θεόπνευστο διαλεκτικό παιχνίδι, το οποίο διέπλαθε χαρακτήρες μέσα από διεργασίες μυστικές ή φανερές, αντηχούσαν για αιώνες στους χώρους αυτούς, ώσπου κάποια στιγμή οι χώροι σιώπησαν. Ορισμένοι χάθηκαν και από προσώπου γης." Η αρχαιολογική σκαπάνη εδώ και δεκαετίες αποκαλύπτει ό,τι ο χρόνος δε ρήμαξε εντελώς. Σήμερα εκατόν είκοσι πέντε χώροι θέασης και ακρόασης έχουν καταγραφεί και ταξινομηθεί από τους ειδικούς στην Ελλάδα.

Όλες οι δραματικές παραστάσεις διδάσκονταν κατά τη διάρκεια των γιορτασμών προς τιμήν του Διόνυσου. Στην Αθήνα γίνονταν συνολικά τέσσερις εορτές προς τιμήν του Διονύσου, κατά τους χειμερινούς και τους εαρινούς μήνες. Στα εν άστει Διονύσια, που τελούνταν στην αρχή της άνοιξης, κατά τον μήνα Ελαφηβολιώννα (Μάρτιος-Απρίλιος), διεξάγονταν οι δραματικοί αγώνες, που η προετοιμασία τους διαρκούσε τουλάχιστον έξι μήνες. Ο Διόνυσος, ως θεός της γονιμότητας και της βλάστησης συνδέεται με το πάθος, την έκσταση των συμμετεχόντων στη λατρεία του, τη χαρά, τον τρόπο και κάλλιστα μπορεί να ενωθεί τόσο με την τραγωδία όσο και με την κωμωδία. Σε γενικές γραμμές η τραγωδία διαθέτει άρρηκτους δεσμούς με τη μυθολογική παράδοση, καθώς οι ποιητές αντλούν το υλικό τους από το λατρευτικό υπόβαθρο της ηρωολατρίας και της λατρείας των θεών. Η παρουσία των θεών, άλλωστε, είναι καθοριστική στην ελληνική σκέψη και αποτελεί σημαντικό μέρος της ζωής της πόλης. Οι δραματικοί αγώνες διεξάγονται κατά τη διάρκεια θρησκευτικών γιορτασμών στην πόλη. Είναι αφιερωμένοι στο θεό Διόνυσο, έστω και αν ο θεός δεν αποτελεί το θέμα για τα περισσότερα έργα. Το ίδιο το θεατρικό κτήριο

βρίσκεται εντός του ιερού χώρου του θεού και ακολουθεί σε μεγάλο βαθμό το συμβολισμό του. Η σκευή (προσωπείο/κοστούμι) συνδέεται άμεσα με βαθύτερα στρώματα της διονυσιακής λατρείας. Εξάλλου, το προσωπείο ανθρώπου που χρησιμοποιεί το δράμα εντάσσει τον υποκριτή στην κατηγορία των ηρώων, αφού τον χωρίζει από τον χορό-πολίτες, που αρχικά μάλλον δε φορούσε μάσκες. Ο διάλογος υποκριτή - χορού υποδηλώνει σε ένα βαθμό τον διάλογο που διεξάγει η πόλη με το ηρωικό παρελθόν της.

Οι παράλληλες θεωρίες για την καταγωγή του θεάτρου ανιχνεύουν τους συσχετισμούς της τραγωδίας με θρησκευτικές εκδηλώσεις και θεσμικές τελετές της αρχαιοελληνικής κοινωνίας, που έχουν ενίοτε προταθεί ως προβαθμίδες του δράματος. Το θέατρο στην αρχαία Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ ένα απλό ψυχαγωγικό δρώμενο, ή μάλλον ήταν ψυχαγωγικό στην κυριολεκτική έννοια του όρου. Διαμόρφωσε συνειδήσεις και την ίδια στιγμή διαμορφωνόταν από τη συλλογική συνείδηση. Συνδυάζοντας τη θρησκεία, την κοινωνική και πολιτική κριτική με την εκπαίδευση, έγινε κόμβος, ένα σημαντικό σταυροδρόμι για τις συνιστώσες που παράγουν συνήθως πολιτισμική δράση. Από αυτή την άποψη θεωρούμενο ενσωμάτωσε τους κανόνες της πόλης και την ίδια στιγμή έγινε ένα μεγάλο λαϊκό δικαστήριο για την κρίση της κοινωνικής της διαχείρισης. Δεν είναι τυχαίο που ο Η.С. Baldry συσχετίζει την ανάπτυξη των τεχνών στην πόλη με την άνθηση μιας πτυχής της αρχαιοελληνικής παιδείας, τον προφορικό λόγο. Ο λόγος γίνεται μέσο ψυχαγωγίας, προβληματισμού και πειθούς. Ταυτόχρονα φέρει τα στοιχεία της παράδοσης, καθώς ο δραματικός αφομοιώνει τον επικό, τον λυρικό και εν τέλει τον ρητορικό λόγο. Η χρήση του στην πολιτική, τη ρητορεία και την ποίηση δηλώνει και την ιδιαίτερη σημασία που είχε στη δραματική τέχνη.

3β. Η συμβολή του θεάτρου στην κοινωνία

Συνολικά θεωρούμενο το θέατρο, παρόλο που διαμορφώνεται στην εποχή των τυράννων, είναι θρέμμα της δημοκρατίας. Καθορίζει τον τρόπο λειτουργίας του και ακμάζει σχεδόν μέσα σε έναν αιώνα, διαγράφοντας παράλληλη τροχιά με το ίδιο το πολίτευμα. Οι αθηναίοι πολίτες συμμετείχαν στα όργανα της

νομοθετικής, δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας, αλλά ταυτόχρονα, εντός του θεάτρου, βίωναν τη συλλογικότητα της δραματουργίας, ασκούσαν στην αντιπαράθεση ιδεών, στο διάλογο και την επικοινωνία. Τα προγενέστερα της τραγωδίας λογοτεχνικά έργα ήσαν βασισμένα στον μονόλογο. Με την εμφάνιση του πολιτεύματος της δημοκρατίας στην Αθήνα, γράφτηκαν οι τραγωδίες που είναι έργα βασισμένα στον διάλογο. Βασικά, αυτοί που παρακολουθούν μια τραγωδία διδάσκονται την λειτουργία της δημοκρατίας. Η ίδια η πολιτεία με τη συμμετοχή της αναγνωρίζει τόσο την αισθητική όσο και την εκπαιδευτική αξία της θεατρικής τέχνης. Το δράμα άνθησε και έφτασε σε ύψη τελειότητας στην Αθήνα του 5ου αιώνα γιατί ακριβώς δεν ήταν περιθωριακή ή τυχαία κοινωνική δραστηριότητα προς τέρψιν εξίσου τυχαίων θεατών. Κατείχε κεντρική θέση στις σκέψεις και τις δαπάνες μιας συμπαγούς κοινωνίας. Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε ότι το αττικό δράμα τελικά δεν ήταν μόνο μια μορφή τέχνης, όπως στη σημερινή εποχή, αλλά ένας κοινωνικός θεσμός. Πραγματώνεται, λοιπόν, η σύνδεση του τραγικού είδους με την πολιτική άνθηση, όταν ο ίδιος λαός συσπειρωμένος, όπως και στο θέατρο, γίνεται ρυθμιστής των πεπρωμένων του. Έτσι πιθανώς μπορούμε να ερμηνεύσουμε τη θέση που κατέχουν στις ελληνικές τραγωδίες τα μεγάλα εθνικά προβλήματα του πολέμου, της ειρήνης της δικαιοσύνης, της φιλοπατρίας, αλλά και οι διαμάχες γύρω από τα μεγάλα πολιτικά προβλήματα. Τα δεδομένα του ηρωικού έπους αποδίδονταν στο θέατρο του Διονύσου κάτω από το άγρυπνο πνεύμα των θεών και με την έγνοια για την κοινότητα.

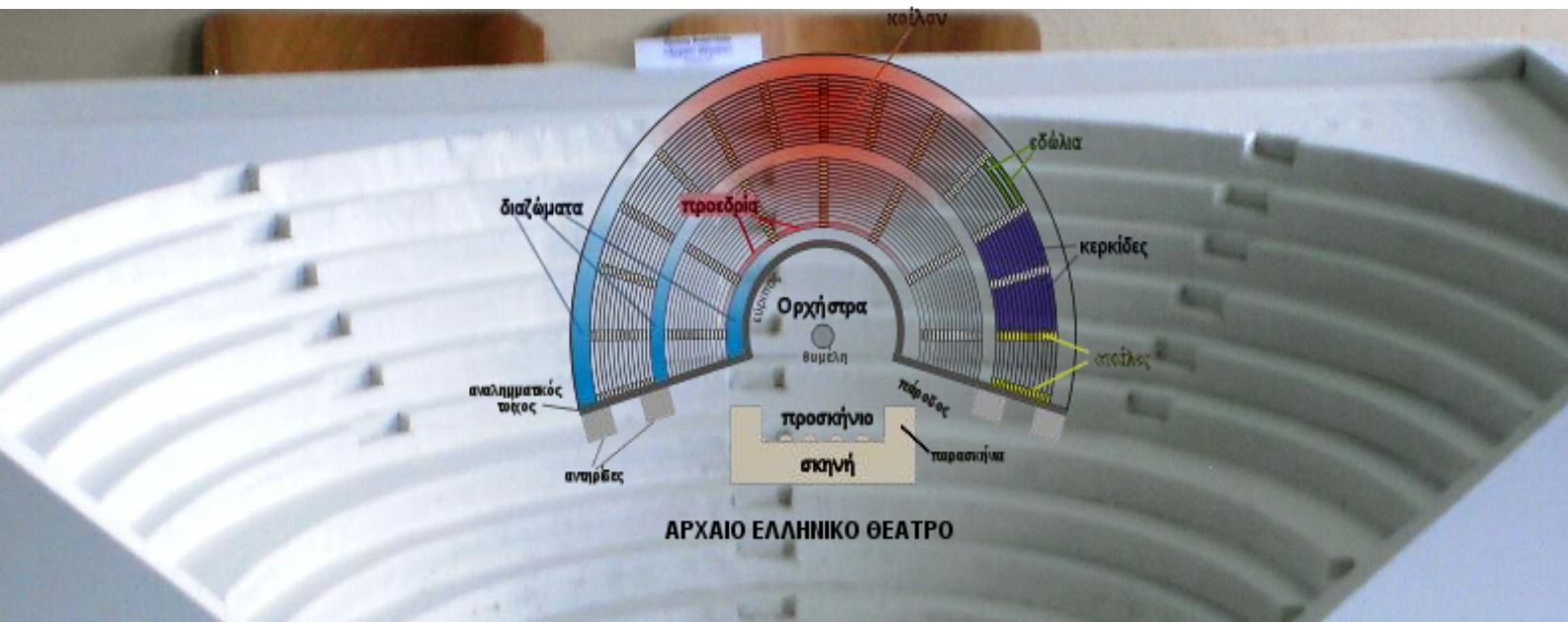
3γ. Η συμβολή του θεάτρου στην οικονομία

Οι ανθρωπολόγοι έχουν επινοήσει τον όρο πόλις-θέατρο, προκειμένου να εκφράσουν τους θεατρικούς μηχανισμούς πάνω στους οποίους στηρίζεται η διαχείριση της κεντρικής εξουσίας. Οι θεατρικές παραστάσεις στην αθηναϊκή δημοκρατία ήταν βαθιά ριζωμένες στην πολιτεία και τους δημοκρατικούς θεσμούς της. Αντίθετα με το ρωμαϊκό θέατρο, οι ηθοποιοί και τα μέλη της χορωδίας ήταν πολίτες. Οι κριτές ήταν πολίτες και κάθε πολίτης είχε τις ίδιες πιθανότητες να πάρει τη θέση του κριτή (αφού η επιλογή γινόταν με κλήρωση)

και να αποφασίσει για την τύχη του κάθε έργου. Το θέατρο ως χώρος ήταν δημόσιο οίκημα. Θα μπορούσαμε να πούμε, λοιπόν, πως η συγκέντρωση στο θέατρο λειτουργούσε και ως εκκλησία του δήμου, με την παρουσία πολυάριθμων ξένων και αποτελούσε ένα εντυπωσιακό πλαίσιο για ορισμένες κρατικές ενέργειες που δεν είχαν θρησκευτικό χαρακτήρα. Το αθηναϊκό κράτος θεωρούσε τη γιορτή κατάλληλη αφορμή για να υπογραμμίσει την ηγετική θέση του στην Ελλάδα με μία όσο το δυνατόν εντυπωσιακότερη επίδειξη μεγαλείου. Στη διάρκεια των εορτασμών, παράλληλα με τις θεατρικές παραστάσεις, επιδεικνυόταν ο φόρος υποτέλειας των συμμαχικών πόλεων, αφού αυτή την εποχή του χρόνου τα μέλη της αθηναϊκής συμμαχίας έστελναν την ετήσια εισφορά τους. Έτσι η πόλη εκμεταλλευόταν τη γιορτή για εθνική αυτοπροβολή. Ο Θουκυδίδης και ο Αριστοφάνης υπογραμμίζουν στα έργα τους (Επιτάφιος Περικλέους και Αχαρνής) ότι τα Διονύσια επέτρεπαν στην πολιτεία να επιδεικνύει το μεγαλείο της στις άλλες πόλεις, μετατρέπόμενη η ίδια σε θέαμα.

Κεφάλαιο 4ο : ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

4α. Τα μέρη του αρχαίου ελληνικού θεάτρου

Τα κύρια μέρη του αρχαίου ελληνικού θεάτρου ήταν η **σκηνή**, η **ορχήστρα** και το **κοίλον**, με τα ακόλουθα επιμέρους μέρη:

Η σκηνή: ορθογώνιο, μακρόστενο κτήριο, που προστέθηκε κατά τον 5ο αι. π.Χ. στην περιφέρεια της ορχήστρας απέναντι από το κοίλον. Στην αρχή ήταν ισόγεια και χρησιμοποιούταν μόνο ως αποδυτήρια, όπως τα σημερινά παρασκήνια και τα καμαρίνια.

Το προσκήνιο: μια στοά με κίονες μπροστά από τη σκηνή. Ανάμεσα στα διαστήματα των κίωνων βρίσκονταν θυρώματα και ζωγραφικοί πίνακες (τα σκηνικά). Τα θυρώματα του προσκήνιου απέδιδαν τρεις πύλες, από τις οποίες έβγαιναν οι υποκριτές. Το προσκήνιο ήταν αρχικά πτυσσόμενο, πιθανώς ξύλινο.

Τα παρασκήνια: τα δύο άκρα της σκηνής που προεξέχουν δίνοντάς της σχήμα Π στην κάτοψη.

Οι πάροδοι: οι διάδρομοι δεξιά και αριστερά από τη σκηνή που οδηγούν στην ορχήστρα. Συνήθως σκεπάζονταν με αψίδες.

Η ορχήστρα: Η ημικυκλική (ή κυκλική, π.χ. Επίδαυρος) πλατεία στο κέντρο του θεάτρου. Συνήθως πλακόστρωτη. Εκεί δρούσε ο χορός.

Η θυμέλη: ο βωμός του Διονύσου στο κέντρο της ορχήστρας.

Ο εύριπος: αγωγός απορροής των υδάτων στην περιφέρεια της ορχήστρας από το μέρος του κοίλου.

Το κοίλον: όλος ο αμφιθεατρικός χώρος (με τα εδώλια, τις σκάλες και τα διαζώματα) γύρω από την ορχήστρα όπου κάθονταν οι θεατές.

Οι αναλημματικοί τοίχοι: οι τοίχοι στήριξης του εδάφους στα άκρα του κοίλου.

Οι αντηρίδες: πυργοειδείς τοίχοι κάθετοι προς τους αναλημματικούς που χρησιμεύουν στην καλύτερη στήριξή τους.

Τα διαζώματα: οριζόντιοι διάδρομοι που χωρίζουν τις θέσεις των θεατών σε οριζόντιες ζώνες.

Οι σκάλες: κλιμακωτοί εγκάρσιοι διάδρομοι για την πρόσβαση των θεατών στις θέσεις τους.

Οι κερκίδες : ομάδες καθισμάτων σε σφηνοειδή τμήματα που δημιουργούνται από τον χωρισμό των ζωνών με τις σκάλες.

Τα εδώλια: τα καθίσματα, οι θέσεις των θεατών.

Η προεδρία : η πρώτη σειρά των καθισμάτων όπου κάθονταν οι επίσημοι.

4β. Τα είδη του αρχαίου δράματος.

Η **τραγωδία** είναι ένα πρωτότυπο λογοτεχνικό είδος με τους δικούς του κανόνες και τα δικά του γνωρίσματα. Αποτελεί σύνθεση παλαιότερων ποιητικών ειδών όπως το Έπος και η Λυρική ποίηση. Εγκαινιάζει έναν καινούριο τύπο θεάματος μέσα στο σύστημα των δημόσιων γιορτών της πόλης και ως ιδιαίτερη μορφή έκφρασης, φανερώνει άγνωστες ως τότε πλευρές της ανθρώπινης εμπειρίας, σημαδεύει έναν σταθμό στη διαμόρφωση του εσωτερικού ανθρώπου, του υπεύθυνου υποκειμένου. Τραγικό είδος, τραγική παράσταση, τραγικός άνθρωπος: και ως προς τις τρεις αυτές πλευρές του, το φαινόμενο παρουσιάζεται με αποκλειστικά δικά του γνωρίσματα.

Ο Albin Lesky παρουσιάζει την εξέλιξη του δράματος από τον διθύραμβο ακολουθώντας την αριστοτελική άποψη. Ο Αριστοτέλης αποδίδει τη γένεση της τραγωδίας σε μια "αυτοσχεδιαστική" έξοδο από τη μορφή του λατρευτικού διθυράμβου, με πρωτοβουλία "των εξάρχοντων του διθύραμβου". Συμφωνώντας η σύγχρονη έρευνα πως αποφασιστική στιγμή για τη δημιουργία της τραγωδίας είναι η πρωτοβουλία του εξάρχοντος να αυτοσχεδιάσει χρησιμοποιώντας το διάλογο που αποτελεί ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του δραματικού τρόπου. Ο Αριστοτέλης σημειώνει ως εξελικτικά στάδια τη χρήση του δεύτερου υποκριτή, (δευτεραγωνιστής) που εμπλουτίζει τις δραματικές δυνατότητες, τη μείωση των χορικών, την προσθήκη του τρίτου υποκριτή, (τριταγωνιστής) καθώς και της σκηνογραφίας.

Το λεγόμενο **Σατυρικό δράμα** είναι είδος δραματικής ποίησης αποκλειστικά ελληνικό που δημιουργήθηκε αλλά και καλλιεργήθηκε παράλληλα με τα άλλα δύο είδη του δράματος, την Τραγωδία και την Κωμωδία.

Το όνομα του είδους αυτού προήλθε από τον χορό του δράματος αυτού που αποτελούνταν από υποδουόμενους Σατύρους των οποίων η ωμή φυσικότητα και η αχαλίνωτη ευθυμία τους προσέδιδαν στο όλο δράμα ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Μπροστά το χορό των Σατύρων παρουσιάζονταν υποδουόμενοι θεοί, ημίθεοι, και άρχοντες πόλεων με κυρίαρχη όμως εμφάνιση

του Διονύσου καθώς και άλλοι που σχετίζονταν με εκείνον, όπως ο Ερμής, ο Ήφαιστος κ.λπ. Από τους ημίθεους συχνά παρουσιάζονταν ο Ηρακλής, ο Θησέας, ο Οδυσσεύς, ο Προμηθέας, ο Σίσυφος κ.ά. Ενώπιον αυτών που έφεραν μεγαλοπρεπή περιβολή η εμφάνιση των Σατύρων με τις προβιές και τα δερμάτινα ράκη δημιουργούσαν στους θεατές μια αλλόκοτη και περισσότερο κωμική εντύπωση.

Στις αρχές της εμφάνισης της δραματικής ποίησης το σατυρικό δράμα ταυτιζόταν με τη Τραγωδία της οποίας τον χορό, στο αρχικό στάδιο, την αποτελούσαν μονίμως Σάτυροι. Όταν όμως η Τραγωδία άρχισε να εξελίσσεται με περισσότερο βαρύ και σοβαρότερο χαρακτήρα στην εκλογή και διαπραγμάτευση των θεμάτων της, τότε πρώτος ο Πρατίνας από την Φλειούντα άρχισε να διαπλάθει το "εύθυμο δράμα" ως ιδιαίτερο είδος της ποίησης το οποίο και ονομάστηκε σατυρικό.

Αργότερα καθιερώθηκε ως έθιμο μετά από κάθε τριλογία τραγωδιών, ή μετά από τρεις χωριστές τραγωδίες ν' ακολουθεί σατυρικό δράμα ως τρόπο ψυχαγωγίας, εννοείται το τελευταίο έργο μιας δραματικής τετραλογίας, εκείνο που ακολουθούσε μετά από τις τρεις τραγωδίες. Ειδικότερα στους ποιητικούς δραματικούς αγώνες επιτρέπονταν οι ποιητές να μετέχουν με ένα μόνο σατυρικό δράμα.

Με τον όρο **αρχαία κωμωδία** εννοείται ο ένας από τους δύο βασικούς πυλώνες που στήριξαν το οικοδόμημα του αττικού **δράματος**. Η σύγχρονη έρευνα τείνει να δεχτεί ότι η ανάπτυξη του είδους στη μορφή της αρχαίας κωμωδίας που γνωρίζουμε από τις πηγές προϋποθέτει την ενσωμάτωση ποικίλων καταβολών. Κάποιου είδους χορικό άσμα (ενδεχομένως τα φαλλικά, όπως πίστευε ο Αριστοτέλης), υπήρξε ενδεχομένως η βάση γύρω από την οποία έγινε η συνένωση διαφορετικών παραδοσιακών στοιχείων. Ως καθοριστικό στοιχείο ανιχνεύεται το πρότυπο του διαλόγου χορού-υποκριτή στην τραγωδία, καθώς στην τραγωδία αποδίδει η παράδοση τη συγκεκριμένη καινοτομία αυτή, ενώ και η θεσμοθέτηση τραγικών αγώνων υπήρξε προγενέστερη των κωμικών.

Ανάμεσα στα παραδοσιακά στοιχεία που ανιχνεύουμε με κάποια βεβαιότητα στην κωμωδία περιλαμβάνονται η παράδοση χορών μεταμφιεσμένων σε ζώα, οι δραματικές παραστάσεις κωμικών μίμων με

διογκωμένα σώματα, η τελετουργική αισχρολογία που συνδέεται με λατρείες της γονιμότητας και η διονυσιακή λατρεία. Η κωμωδία του Αριστοφάνη αντιπροσωπεύει, μαζί με τις χαμένες σήμερα κωμωδίες του Κρατίνου και του Εύπολη, την ακμή της αρχαίας κωμωδίας. Λίγες είναι οι πληροφορίες που έχουμε για τους ποιητές και την εξέλιξη του είδους μέχρι την εποχή των ποιητών αυτών. Η κωμωδία του Αριστοφάνη σατιρίζει τη σύγχρονη πραγματικότητα.

4γ Η διεξαγωγή των παραστάσεων.

Τα **Μεγάλα** ή **εν άστει Διονύσια** ήταν αθηναϊκή γιορτή προς τιμήν του Διονύσου του Ελευθερέα. Θεσμοθετήθηκαν από τον Πεισίστρατο.

Οι τραγωδίες παρασταίνονταν από την 11η μέχρι και τη 13η ημέρα του Ελαφηβολιώνα (Μάρτιος/Απρίλιος). Είναι επίσης γνωστό ότι από το 486 π.Χ. κατά τη διάρκεια των εορτών παρουσιάζονταν κωμωδίες. Ο διαγωνισμός τραγικών ηθοποιών τοποθετείται χρονικά στα 449 ενώ των κωμικών πολύ αργότερα (329-312).

Στην Αθήνα συνολικά τελούνταν τέσσερις εορτές προς τιμήν του Διονύσου, κατά τους χειμερινούς και τους θερινούς μήνες. Στα εν άστει Διονύσια, που τελούνταν στην αρχή της άνοιξης κατά τον μήνα Ελαφηβολιώνα (Μάρτιος-Απρίλιος), διεξάγονταν οι δραματικοί αγώνες, που η προετοιμασία τους διαρκούσε τουλάχιστον έξι μήνες. Σε ανάμνηση της άφιξης του Διονύσου από τις Ελευθερές στην Αθήνα, γινόταν κάθε χρόνο η συμβολική αναπαράσταση του ταξιδιού του. Το λατρευτικό άγαλμα του θεού, την παραμονή και μετά τη δύση του ήλιου, κατέληγε στη μόνιμη θέση του στο ιερό, κοντά στο θέατρο. Όταν στην πόλη έφτανε η είδηση της παρουσίας του θεού, ξεκινούσε μία σειρά γιορταστικών και θεατρικών εκδηλώσεων. Η πρώτη μέρα των Μεγάλων Διονυσίων ξεκινούσε με τη μεγάλη πομπή της θυσίας, που κατέληγε μπροστά στο ναό του Διονύσου, ενώ δύο μέρες νωρίτερα γινόταν η επίσημη παρουσίαση όλων των διαγωνιζομένων δραμάτων. Πριν από τις παραστάσεις τελούνταν θυσίες, που υπογραμμίζουν τον θρησκευτικό χαρακτήρα τους. Μετά

τη θυσία του ζώου έκαναν καθαρμούς ραντίζοντας με το αίμα το θέατρο και τους θεατές. Στη συνέχεια, και αφού οι κριτές καταλάμβαναν τις ειδικές τιμητικές θέσεις τους, άρχιζαν οι παραστάσεις, που έκλειναν με την ανάδειξη των νικητών του τραγικού αγώνα το βράδυ της πέμπτης ημέρας της εορτής. Στα Μεγάλα Διονύσια, οι τρεις τραγικοί ποιητές που λάμβαναν μέρος αγωνίζονταν με τέσσερα δράματα, τρεις τραγωδίες (τριλογία) και ένα σατυρικό δράμα, ενώ στην κωμωδία αγωνίζονταν πέντε ποιητές, που παρουσίαζαν ένα μόνον έργο τους. Τα βραβεία ήταν τρία. Ένα βραβείο για την καλύτερη τραγωδία, ένα για την καλύτερη κωμωδία και ένα για την καλύτερη παράσταση.

Εικ. 4α.Τα Μεγάλα Διονύσια

Κεφάλαιο 5ο : ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ-ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ

Εικ.1 : Το θέατρο της Επιδαύρου είναι από τα πλέον αριότερα αρχιτεκτονικά και ακουστικά θέατρα της αρχαιότητας.

Εικ.2 : Το Α΄ αρχαίο θέατρο της Λάρισσας μαζί με το Β΄ είναι τα μόνα που έχουν καταφέρει να διατηρηθούν ως τις μέρες μας λόγω της χρήσης των άφθαρτων υλικών για την κατασκευή τους.

Εικ.3 : Το αρχαίο θέατρο Φιλίππων είναι ένα αξιόλογο και σημαντικό μνημείο. Βρίσκεται στους πρόποδες του λόφου της ακρόπολεως και στηρίζεται στο ανατολικό τείχος της πόλης των Φιλίππων. Η πρώτη φάση του θεάτρου είναι την εποχή του Φιλίππου Β' το 356π.Χ.

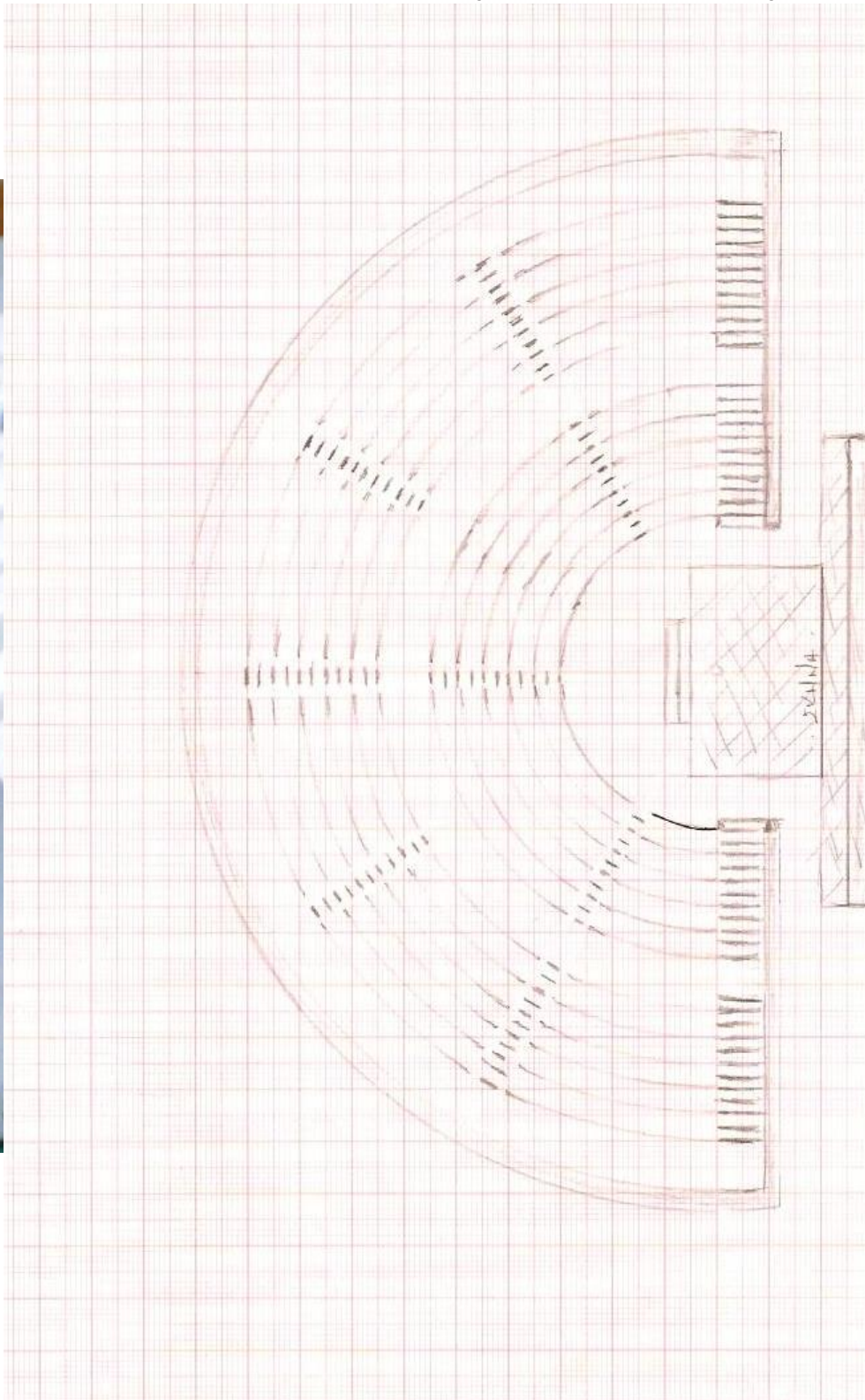
Εικ.4 : Βρίσκεται μέσα στο ιερό του Απόλλωνα, στη βορειοδυτική γωνία και στη συνέχεια του περιβόλου του. Στην αρχαιότητα φιλοξενούσε τους αγώνες φωνητικής και ενόργανης μουσικής, που διεξάγονταν στο πλαίσιο των Πυθίων και άλλων θρησκευτικών εορτών και τελετουργιών.

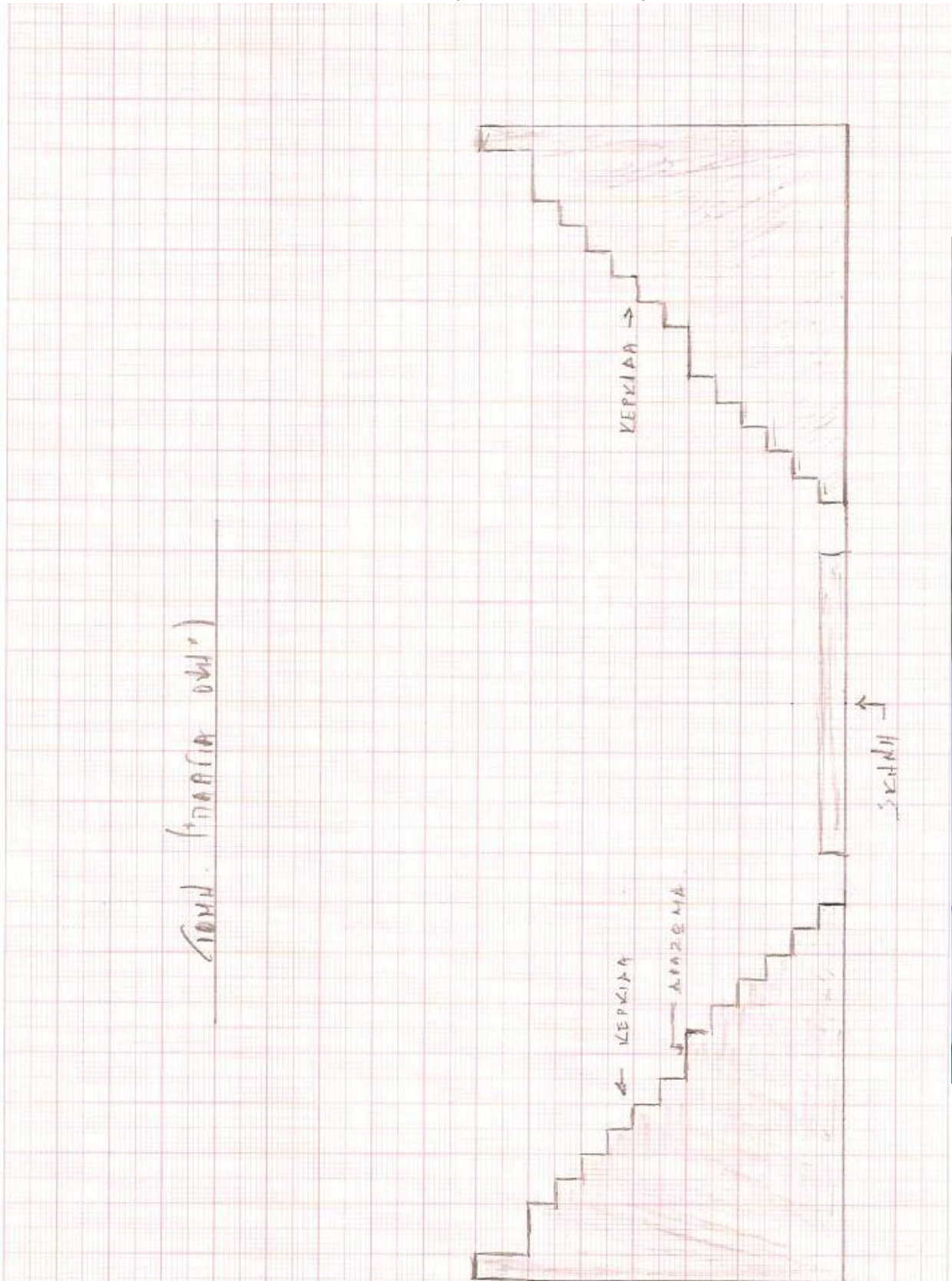
Εικ. 5 : Το θέατρο της Δωδώνης αποτελούσε τμήμα του πανελληνίου ιερού της Δωδώνης και κατασκευάστηκε τον 3ο αιώνα π.Χ. από τον βασιλιά της Ηπείρου Πύρρο (297-272 π.Χ.) που θέλησε με αρχιτεκτονικά μνημεία και οικοδομήματα να στολίσει τις περιοχές του βασιλείου του.

Κεφάλαιο 6^ο: ΣΧΕΔΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ ΘΕΑΤΡΟΥ (ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΜΑΣ)

ΤΟΜΗ (ΠΛΑΓΙΑ ΟΨΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο : ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Για την κατασκευή του αρχαίου θεάτρου χρησιμοποιήσαμε μονωτικά φύλλα τοιχοποιίας με διαστάσεις 125X60X2cm διότι θεωρήσαμε ότι σαν υλικό θα ήταν εύχρηστο ως προς την κοπή του , το βάρος του και τη συγκόλληση του. Με βάση τα σχέδια (σελ.21,22) κατασκευάσαμε το αρχαίο θέατρο όπου το κοίλο έχει δύο διαζώματα με έξι σειρές καθισμάτων το καθένα . Το πρώτο διάζωμα έχει τρεις κλίμακες και το πάνω διάζωμα πέντε . Το ύψος κάθε σειράς καθισμάτων είναι 2cm , το πλάτος 2,5cm και το φάρδος του διαζώματος 4cm. Το πλάτος της κλίμακας είναι 3cm και το ύψος κάθε σκαλοπατιού 1cm. Οι υπολογισμοί και οι μεταφορές στην κατασκευή μας έγιναν με βάση το υλικό και τις διαστάσεις του καθώς και τα σχέδια επίσης .

ΒΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΦΤΙΑΞΩ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ:

ΒΗΜΑ1ο: Σε ένα μονωτικό φύλλο στη μεγάλη του διάσταση μετρήσαμε από τη μία άκρη του 90cm κι από την άλλη 45cm . Με κέντρο τη μέση της απόστασης των 90cm σχεδιάσαμε ημικύκλιο ακτίνας 12cm με το διαβήτη.

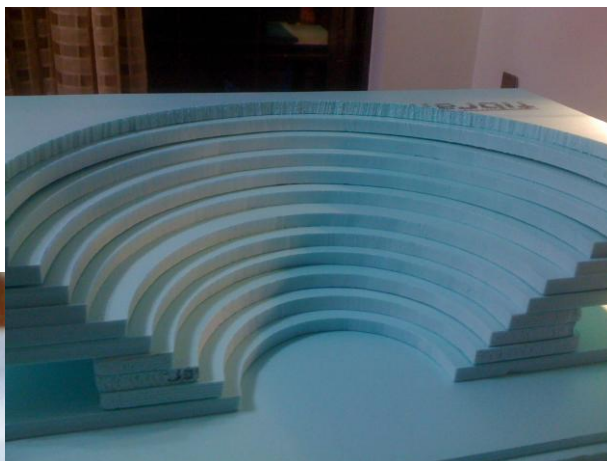

ΒΗΜΑ2ο: Το παραπάνω φύλλο με το κοπίδι (φαλτσέτα) αφαιρέσαμε το ημικύκλιο που σχεδιάσαμε και ό,τι περίσσευε από τα 90cm και 45cm στις αντίστοιχες διαστάσεις .Έτσι διαμορφώσαμε την πρώτη σειρά καθισμάτων .

ΒΗΜΑ3ο: Σε ένα νέο φύλλο ακολουθήσαμε την ίδια διαδικασία με τα βήματα 1&2 με τη μόνη διαφορά ότι το ημικύκλιο που σχεδιάσαμε και αφαιρέσαμε είχε ακτίνα κατά 2,5cm μεγαλύτερη από το προηγούμενο.

ΒΗΜΑ4ο: Το ίδιο ακολουθήσαμε για τα επόμενα 4 φύλλα .Το 7ο φύλλο είχε ακτίνα ημικυκλίου κατά 4cm μεγαλύτερη από το φύλλο 6 . Και τα φύλλα από το 8ο έως το 12ο στο

βήμα αύξησης της ακτίνας ήταν πάλι 2,5 cm . Έτσι διαμορφώσαμε τις 12 σειρές καθισμάτων .

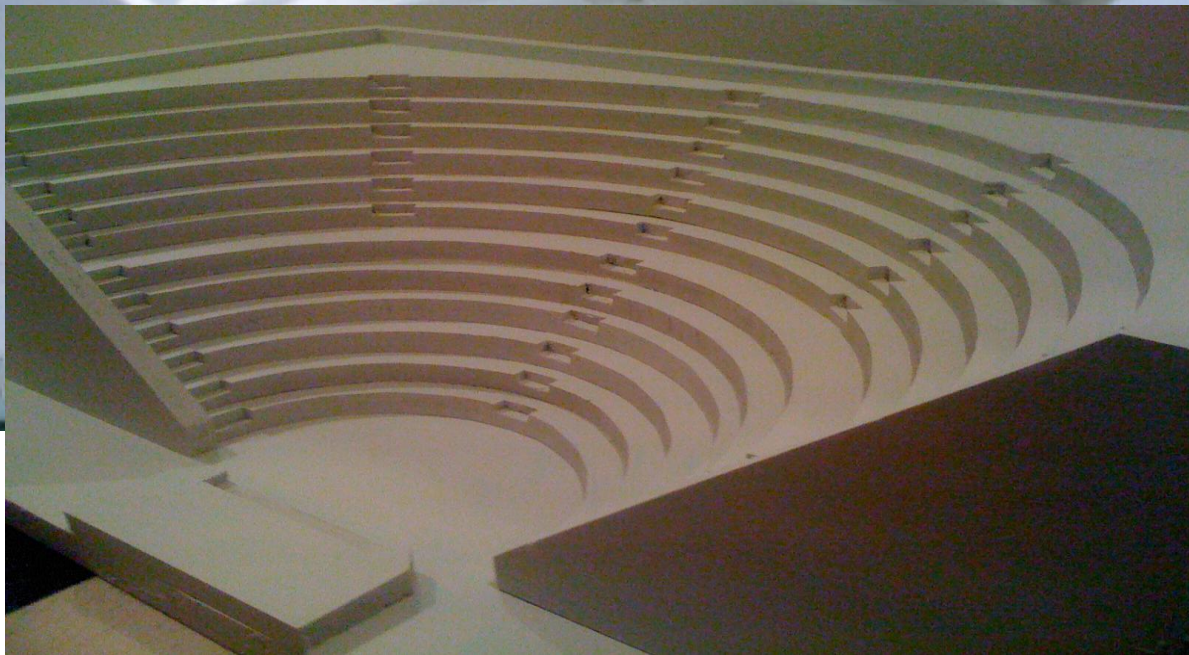
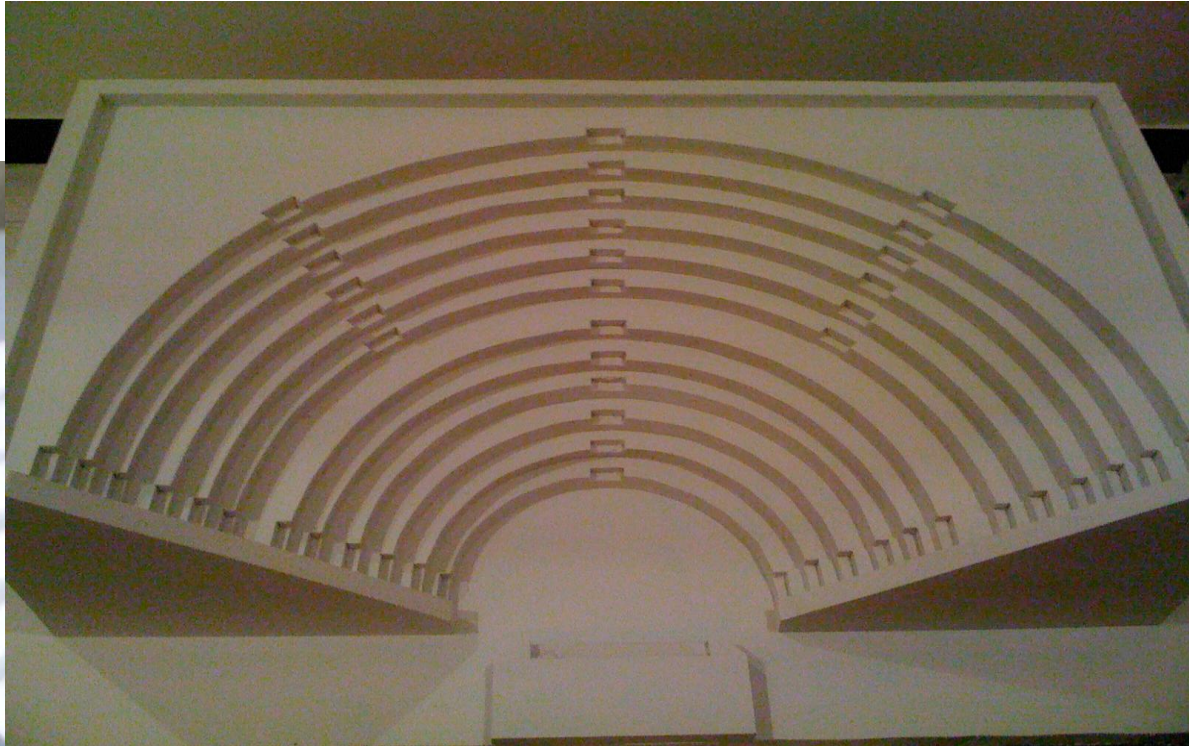

ΒΗΜΑ5ο: Σε ένα μονωτικό φύλλο διαστάσεων 120X60X3cm το οποίο χρησιμοποιήσαμε ως βάση της κατασκευής μας αφού τοποθετήσαμε σε ίσες αποστάσεις από τις κάθετες πλευρές της μεγάλης διάστασής του το διαμορφωμένο φύλλο 1 και χαράξαμε το αποτύπωμά του . Στη συνέχεια αφαιρέσαμε το φύλλο 1 και στο αποτύπωμά του βάλαμε με το πιστόλι κόλλα σιλικόνης και τοποθετήσαμε ξανά το φύλλο 1 .

ΒΗΜΑ6ο: Πάνω στο φύλλο 1 αφού βάλαμε κόλλα κολλήσαμε το φύλλο 2 κ.ο.κ. μέχρι και το φύλλο 12, πάνω στο οποίο τοποθετήσαμε βάρη και το αφήσαμε μια μέρα για να στεγνώσει η κόλλα.

ΒΗΜΑ7ο: Σχεδιάσαμε και κόψαμε τα σκαλοπάτια , κολλήσαμε τη σκηνή και τα πλαϊνά προστατευτικά. Τέλος βάψαμε την κατασκευή με πλαστικό χρώμα σε μια φυσική απόχρωση της πέτρας .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ

Α/Α	ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΕΡΓΑΛΕΙΟΥ	ΧΡΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ
1.	Κοπίδι (Φαλτσέτα)	Κοπή των μονωτικών φύλλων (φελιζόλ)
2.	Διαβήτης	Χάραξη ομόκεντρων ημικυκλίων
3.	Μέτρο	Διάφορες μετρήσεις(άνοιγμα του διαβήτη, μέτρηση αποστάσεων)
4.	Πινέλο	Βάψιμο της κατασκευής

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΥΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΚΟΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

Α/Α	ΥΛΙΚΟ	ΠΟΣΟΤΗΤΑ	ΚΟΣΤΟΣ
1.	Μονωτικά φύλλα	12τεμ.	33,6€
2.	Σιλικόνη	2τεμ. Χ 300ml	15,4€
3.	Πλαστικό Λευκό Χρώμα	1τεμ. Χ 1l.	4,5€
ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ			53,50€

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1ο ΚΕΦ.: <http://el.wikipedia.org/wiki/>

2ο ΚΕΦ.:

<http://www.britsos.gr/admin/uploads/SKINOTECHNIKI%20ARCHAIΟΥ%20THEATROU.pdf>

3ο ΚΕΦ.: http://el.wikipedia.org/wiki/Αρχαίο_ελληνικό_θέατρο

<http://diazoma100.blogspot.com/>

4ο ΚΕΦ.: <http://www.neo.gr/website/ergasiamathiti/20.htm>

5ο ΚΕΦ.: http://www.larissa-dimos.gr/larissa/city/A_arxaiο_theatro.shtm

http://www.kavalagreece.gr/?page_id=273

http://odysseus.culture.gr/h/2/gh251.jsp?obj_id=493

<http://www.theaterinfo.gr/abouttheatre/ancientgreektheatre/theatrododonis/index.html>

<http://www.travelforgreece.gr/monohmeres-apodraseis/article/84-epidauros.html>